

θέραν διέξοδον εἰς τὴν κακεντρέχειαν τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου. Δὲν δικαιολογῶ τὴν γυναῖκά μου, ἢ ὅποια ἔσφαλε πολύ, ἀλλ' ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἦτον ἡ δυστυχῆς φουσκωμένη ἀπὸ τὰς ὕβρεις ποῦ τῆς ἐπεσώρευσαν. Πιστεύσατέ με, κύριε, ὅτι με-
τενόησε καὶ κλαίει ἤδη ἀπαρηγόρητα διὰ τὴν παραφορὰν τῆς.

Γ'

Κατόπιν τούτων ἐσχημάτισα τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ μπερλίνα εἶναι μὲν διασκεδαστικὸν παιγνίδιον, ἀλλὰ πολὺ ἐπικίνδυνον. Εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν ἔχει πάντοτε τοιαῦτα λυπηρὰ ἀποτελέσμα-
τα, ὡς τὰ τῆς ἐσπερινῆς ἐκείνης συναναστροφῆς, ἀλλὰ συχνάκις προξενεῖ δυσαρεσκείας κατ' ἐκείνων, οἵτινες ἀπροκαλύπτως ἐκ-
φράζονται περὶ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ πλησίον. Πολλάκις τὰ λεγόμενα ὑπὸ τὸν τύπον τῆς ἀστειότητος, εἴτε ἀληθῆ εἶναι εἴτε ψευδῆ, εἴτε ὑπερβολικά, κοινολογούμενα εἰς ἐπήκοον πάντων, ὀκνεοῦσι μέχρις αἵματος, καὶ προξενοῦσι θλίψιν, ἐκεῖ ἴσα ἴσα ὅπου μετέβη κανεὶς πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν νὰ διασκεδάσῃ. Διὰ τοῦτο νομίζω, ὅτι τὸ παιγνίδιον τοῦτο δύναται νὰ παίζηται μόνον ἐν στενοτάτῳ οἰκογενεακῷ κύκλῳ, ὅπου δισκόλως δύναται νὰ χωρήσῃ παρεξήγησις, καὶ μεταξύ προσώπων ἀπηλλαγμένων κακεντρέχειας, ἢ τοῦλάχιστον συναισθανομένων ὅτι πολὺ ἀσχη-
μον εἶναι νὰ ἐκδηλώνωσιν αὐτὴν ἐνώπιον ὄλων.

Πάτρας μηνὶ Αὐγούστῳ 1890

Δ. Φ.

Εἰς τὴν χαριτωμένην μικρὰν
Εὐφροσύνην Ἰω. Καμπούρογλου
ἐπὶ τῆς βαπτίσει τῆς

Ἀπ' τῆς στοργῆς των τὴν 'Εδὲμ ἔλε:π' ἐν' ἀγγελουδι
νὰ χύνην λάλημα γλυκό, ζωή, χαρά, τραγοῦδι
κι' ἀνοιξες σὺ ἀπὸ ψηλὰ τὰ κάτασπρα φτερά σου
κ' ἐπέταξες 'ς τὸν κόρσι τους νὰ χτίσης τὴ φωλιά σου.
Καὶ τῶρ' ἀξέγνοιαστο, παιδρό, ἀρχίνα τὸ σκοπό σου,
Γιὰτὶ ἡ εὐτυχία τους εἶν' ὁ παράδεισός σου.

(Ἀθῆναι, 10 Αὐγούστου 1890)

Κων. Φ. Σκοκος